

Landstinget at forelægge Lovforslaget om en Forhøjelse af Statsbanetaksterne, er optraadt paa en Maade, som snarere kan komme til at skade Gennemførelsen af en Lønningsforbedring for Funktionærerne end til at fremme den. Jeg skal nærmere godtgøre Rigtigheden af denne Udtalelse og skal i den Anledning tillade mig at give en kort Oversigt over, hvorledes det hidtil har forholdt sig med Loven om Statsbanedriftens Ordning.

I mange Aar, efter at Staten havde faaet Baner at drive, var det hele underlagt Administrationen, Rigsdagen havde ikke noget dermed at gøre, uden for saa vidt Rigsdagen kunde kritisere den Maade, hvorpaa Administrationen optraadte. I flere Aar forhandlede der her paa Rigsdagen om Gennemførelsen af en Lov, hvorved hele dette Anliggende lagdes ind under Lovgivningsmagts Myndighed. I 1892 lykkedes det at faa gennemført en Lov om Statsbanedriftens Ordning. Det var just ikke en Lov, som bragte det, Folketinget havde ønsket. Det var en Lov, som nærmest var en Overenkomst mellem Tingene, den udgik ogsaa af Forhandlingerne i et Fællesudvalg. I Loven var indsat Bestemmelser om, at den skulde revideres efter 5 Aars Forløb. Denne Revision fandt Sted for 3 Aar siden. Medens Loven da var til Behandling oppe i Landstinget, udtalte Landstinget sin Misfornøjelse med, at Statsbanerne gavede et saa ringe finansielt Resultat, som Tilfældet var. Landstinget erkendte ganske vist, at Indtægterne for Statsbanerne vare stegne, men ankede over, at Udgifterne vare stegne forholdsvis stærkere. Landstingsudvalget — og Landstinget sluttede sig dertil — udtalte, at det savnede tilstrækkeligt Sagkundskab til at kunne afgøre, hvori Fejlen laa, og ønskede derfor, at der maatte blive nedsat en Kommission, som nærmere skulde undersøge Grundene til, at det finansielle Resultat af Statsbanedriften var, som det var, ja, Landstinget sagde udtrykkelig, at det kun var under den Forudsætning, at Kommissionen blev nedsat, at Landstinget overhovedet kunde gaa med til den midlertidige Revision, om man saa kan kalde det, som da forelaa. Landstinget holdt altsaa meget stærkt paa, at Kommissionen skulde nedsættes. Denne Kommission skulde samle Oplysninger dels om, hvad der kunde gøres for at fremskaffe en bedre Organisation, dels om, hvad der kunde gøres for at spare paa Udgifterne, og dels endelig om, hvad der i øvrigt kunde gøres med Hensyn til at

fremskaffe et bedre finansielt Resultat af Driften af vore Statsbaner.

Folketinget sluttede sig til Ønsket om Kommissionens Nedsættelse. Vi havde det Aar i Folketinget ikke meget lang Tid til Overvejelser. Vi stode da ligesom i Aar foran et Valg. I de senere Aar have vi jo faaet Valg saa umiddelbart op til Rigsdagssamlingen, at naar man først kommer ind i Marts Maaned, er der ikke megen Tid til Overvejelse. Det, Folketinget besluttede sig til, var, i højere Grad end vedtaget af Landstinget, at forbedre Lønningsforholdene for de lavest lønnede og saa i øvrigt at gaa ind paa den foreslaaede Kommission for, naar det Tidspunkt kom, da man kunde tage det hele op til en virkelig Revision, ogsaa at tage samtlige Lønningssspørgsmaal op til Overvejelse. Ved denne Lejlighed blev der gennemført Lønningsforbedringer for adskillige af de Funktionærer, som den Gang sad med smaa Lønninger — jeg skal nævne Portører, Brokarle, Depotarbejdere m. fl. — og Folketinget foreslog med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) som Ordfører — det er ham, der affattede dette Forslag — samtidig at indsætte et Beløb af 100,000 Kr. til Ministerens Raadighed, for at han dermed kunde forbedre Lønningsforholdene for 11te almindelige Lønningsklasse, de Folk, som høre under 3die Pensionsklasse. Dette sluttede Landstinget sig til, idet man i øvrigt i begge Ting gik ud fra, at Andragenderne om Lønningsforbedringer, hvoraf der forelaa mange, skulde tages under Overvejelse af den Kommission, som ifølge Lovforslaget blev nedsat. Om den Ting udtalte Landstingets Ordfører sig navnlig særdeles tydelig, og det samme er Tilfældet med Landstingsudvalgets Betænkning. Ordføreren — det var det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch), altsaa Landstingsmanden fra Odense, som ærede Medlemmer vide, hvem er — udtalte: „Endnu skal jeg til Slutning blot anføre, at vi fra en Mængde Funktionærer under Statsbanedriften have faaet Andragender, som jo alle gik ud paa Lønningsforbedringer, og det Udvalg, der i forrige Samling var nedsat over det samme Lovforslag, har ogsaa faaet lignende Andragender, til Dels fra de samme Funktionærer. Det er en Selvfølge, at naar man foreslaar, at den hele Sag skal gøres til Genstand for sagkyndig Overvejelse i en Kommission, har man ikke kunnet inklade sig paa at tage noget af disse Andragender til Følge, allerede af den Grund, at man derved vilde bringe